

Отже, можемо стверджувати, що загалом існує дві моделі соціальної держави, а отже – соціальної політики: ліберальна й соціально-демократична. Але актуальним стає реформування соціал-демократичної моделі соціальної держави, що пропонує нам соціал-демократичну модель соціальної політики, і створення такої концепції, що базуватиметься на поєднанні класичних ідей соціал-демократії, до яких можна зарахувати солідарність та соціальну справедливість, з новими підходами, що забезпечать вирішення тих проблем, з якими зіткнулася соціальна держава сьогодні.

Список літератури

1. Сіленко А. Соціальна політика та її пріоритети у перехідному суспільстві // Людина і політика. – 2003. – № 1. – С. 118 – 128.
2. Україна: поступ у XXI століття. Стратегія економічної та соціальної політики на 2000 – 2004 рр.: Послання Президента України до Верховної Ради України 2000 р. Доступний з: <www.zakon.rada.org.ua>
3. Социальная политика: Учебник / Под общ. ред. Н. А. Волгіна. – М.: "Экзамен", 2003. – С.27.
4. Сіленко А. Генезис і сутність американської держави загального добробуту // Людина і політика. – 2000. – № 2. – С. 65 – 72.
5. Сіленко А. Чи є альтернатива державі загального добробуту? // Нова політика. – 2000. – № 1. – С. 32 – 35.

Одержано 20.05.10

УДК 338.124.4:336.71

В. О. Буряк, студ. гр. ФК 08–1, Н. В. Гаврилова, викладач

Кредитування економіки в умовах виходу з банківської кризи

У статті розглядаються причини виникнення банківських криз, висвітлюється специфіка вітчизняної банківської кризи, визначається її вплив на кредитування економіки, пропонуються шляхи виходу з кризи.
банківська криза, кредитування, економіка

Постановка проблеми та її актуальність. У виникненні та розвитку кризових явищ помітно зросла роль банків, оскільки саме вони формують інституційну систему, впливаючи на ефективність розподілу кредиту, структуру процентних ставок, рішення у сфері грошово-кредитної політики. Це пояснюється тим, що стратегія поведінки окремих банків формується у результаті прийняття рішень на мікрорівні, хоча після колективних дій вони впливають на формування макроекономічних умов, у яких існують як самі банки, так і інші економічні агенти. Подібна роль банківського сектора економіки зумовлюється його стало випереджаючою реакцією на зміни у кон'юктурі порівняно з іншими її секторами, що дозволяє використовувати його поведінку як інструмент прогнозування економічної ситуації.

Банки відіграють важливу роль в економіці будь-якої країни оскільки саме вони забезпечують передачу грошового капіталу зі сфер накопичення у сфери використання. Прояв кризових явищ у даному секторі економіки призводить до негативних тенденцій розвитку держави, адже саме через банки мобілізуються великі капітали необхідні для інвестицій, розширення виробництва, впровадження інновацій тощо.

Отже, вивчення причин появи банківських криз та стану кредитування економіки в даний період є важливим питанням на сьогодні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Останнім часом все більша увага приділяється дослідженню впливу банківських криз на кредитування економіки. Серед сучасних економістів, які вивчали це питання слід виділити: М.В. Савостьяненко, В.П. Кирія, Л.О. Примостку, Н.П. Шульгу, Н.І. Версаля, В.В. Прядко, А.В. Тютюнника, М. О. Бунятяна, О. Г. Барановського, В. І. Міщенко, А.І. Граділь, Г.І. Карчеву, Н.С. Островську та ін.

Метою дослідження є визначення причин виникнення банківської кризи на Україні, з'ясування специфіки її впливу на економіку та визначення шляхів виходу з неї.

Виклад основного матеріалу. Кризи в банківському секторі мають давню історію. Так, у XIII ст. король Англії Едуард III для покриття витрат на ведення війни із Францією отримав у кредит від банкірів Барді й Перуцці 1650 тис. золотих флоринів, що на той час було еквівалентом вартості королівства. Король програв війну й визнав себе банкрутом, у результаті чого всю Флоренцію охопила криза, оскільки банкіри теж стали банкрутами, а разом із ними їх вкладники [1, С.71]. Якщо в період зародження банківської справи кризи мали здебільшого локальний характер, то в міру її розвитку, а також унаслідок глобалізації фінансових ринків вони набули міжнародних масштабів. Небезпека криз у банківському секторі пов'язана не тільки з банкрутствами, а й із тим, що у суспільстві в цілому формується негативне ставлення до даного сектору. Зважаючи на те, що банки є основними фінансовими посередниками, які акумулюють заощадження населення й інституційних інвесторів, надзвичайно гостро постає саме питання довіри, й особливо за потреби залучення коштів на тривалі терміни.

На сьогодні усталені критерії для визначення банківської кризи відсутні. Так, одні вчені-економісти визначають банківську кризу як руйнування зв'язків між елементами системи, інші – як закономірну форму оновлення діючої системи управління грошовими потоками і національними фінансами. На думку М. Бунятяна, банківська криза є особливим, характерним підвидом кредитної кризи.

Як правило, під банківськими кризами розуміють кризи банківського сектора при яких нагромадження проблемних активів в обмеженій кількості банків за умов їх неплатоспроможності спричиняє банківську паніку, масове вилучення вкладів, масове призупинення платежів банками тощо. [2, С.7].

Наголошується також, що у банківській практиці криза проявляється у різкому зниженні платоспроможності банків, які починають відчувати нестачу ресурсів для виконання своїх поточних зобов'язань і для яких характерними є істотний розкид та різкі стрибки ставок.

Більш повно поняття "банківська криза" відображають визначення, пов'язані з втратою банківської ліквідності та платоспроможності [3]. Під банківською кризою традиційно розуміється також стійка нездатність значної кількості банків виконувати свої зобов'язання перед контрагентами, яка проявляється у порушенні умов розрахунково-касового обслуговування і зобов'язані, перед вкладниками та держателями банківських зобов'язань, у банкрутстві та ліквідації банківських установ [4, С. 40].

Банківські кризи мають особливу природу й надзвичайно негативні наслідки, що зумовлено специфікою функціонування банківського сектору. Так, останніми дослідженнями доведено, що наслідком банківських криз є втрата до 10 % річного ВВП [1, С. 72]. Усі банківські кризи мають різні не тільки природу, причини виникнення та форми прояву, але й кількісні параметри. Умовно причини банківських криз можна об'єднати у групи макроекономічних, зовнішніх, інституційних і мікроекономічних, з подальшою деталізацією у рамках цих груп.

Варто зауважити, що світова криза, яка виникла в середині 2008 року, є однією з наймасштабніших в історії. На ліквідацію її наслідків вже виділено 9,4 трлн дол. США, що становить 15,2 % світового ВВП [5]. Заходи, спрямовані на боротьбу із глобальною кризою

вживають усі охоплені нею країни, кожна відповідно до своїх можливостей. Оскільки економіка кожної країни має свої особливості, шляхи подолання кризових явищ мають бути до певної міри унікальними, хоча деякі заходи є актуальними для всіх країн світу, зокрема використання для оздоровлення економіки кредитного потенціалу.

Характерною рисою сучасної банківської кризи є істотне погіршення банківських балансів, зростання частки проблемних кредитів і проблемних активів у цілому. Така ситуація негативно позначається на результатах фінансової діяльності банків, створює певні труднощі для кредиторів і позичальників, ускладнює менеджмент банку, знижує довіру населення до банківської системи та стримує відновлення кредитування реального сектору економіки України [6, С. 43].

Причина розбалансованості банківської системи зрозуміла. Відплив капіталу з банківського сектору за півроку становить 90 млрд. грн. Якщо первинна вартість ресурсів закладається на рівні 12–15% за ставки рефінансування 12%, то неможливо очікувати, що ставки за кредитом комерційного банку будуть нижчими від 21–25% [7, С.74]. На нашу думку, антикризове рефінансування може розв'язати тільки поточні проблеми з ліквідністю, але через свою строковість воно ніяк не допоможе банкам кредитувати реальну економіку

Окреслюючи особливості протікання банківської кризи в Україні, науковці визначають п'ять етапів.

На першому етапі (з вересня по жовтень 2008 року) почалося масове вилучення коштів із Промінвестбанку, а згодом значних проблем із ліквідністю зазнав банк «Надра».

Для підтримання ліквідності й недопущення втрати банками платоспроможності, забезпечення виконання ними розрахункової функції, уникнення масової зупинки платіжної системи Національним банком надавалися банкам кредити рефінансування під ліквідне забезпечення та за умови подання ними планів ефективних заходів щодо забезпечення підтримання ліквідності або програм фінансового оздоровлення, а також встановлювалися певні вимоги та обмеження щодо діяльності банків із метою недопущення зростання ризиків у їх діяльності;

На другому етапі банківської кризи (з листопада по грудень 2008 року) до кризи ліквідності додалася валютна криза. На цьому етапі завдяки активним діям Національного банку України низку гострих проблем, пов'язаних із ліквідністю банків, було знято. В окремих банках призначено тимчасові адміністрації з метою відновлення платоспроможності й ліквідності, стабілізації діяльності банків, усунення виявлених порушень, причин та умов, що призвели до погіршення фінансового стану;

Третій етап тривав з січня по лютий 2009 року. У цей час, незважаючи на згадані вище розв'язання проблем із ліквідністю, банки не змогли самостійно підтримувати її без одержання нових трактів кредитів рефінансування від Національного банку України. Чергове погіршення зовнішньоекономічної кон'юнктури, зниження економічної активності, суттєве стиснення внутрішнього попиту продовжували бути основними факторами негативних тенденцій розвитку економіки, що негативно впливало також і на стан ліквідності банківської системи.

З метою посилення контролю за банками Національним банком було впроваджено інститут кураторства. Призначені куратори за дорученням НБУ здійснювали контроль за діяльністю банку, перебуваючи безпосередньо в ньому. Зокрема контролювалося використання банком кредитів рефінансування, отриманих від Національного банку України, виконання програм фінансового оздоровлення тощо;

На четвертому етапі (з березня по червень 2009 року) намітився певний перелом тенденцій. Завдяки кредитній підтримці банків Національним банком, поступовому відновленню довіри до банків знизилася інтенсивність впливу коштів клієнтів, рівень ліквідності банківської системи дещо підвищився. Водночас макроекономічна ситуація залишалася складною, що негативно позначалося на загальній ситуації.

В умовах високих ризиків і погіршення платоспроможності населення (зростання безробіття, зниження заробітної плати та інших доходів) розвиток роздрібного кредитування перестав бути пріоритетним. За 6 місяців 2009 року обсяги кредитів, наданих фізичним особам, скоротилися на 30 млрд. грн., або на 11% [8, С. 14];

На п'ятому етапі (з липня по серпень 2009 року), незважаючи на певне поживлення у реальному секторі, макроекономічна ситуація залишалася складною.

Протягом липня – серпня 2009 року почало відновлюватися кредитування економіки. Позички, надані суб'єктам господарювання, збільшилися на 2.4 млрд. грн., або на 0.5%, а кредити, надані фізичним особам, скоротилися лише на 30 млн. грн., або на 0,01% [8, С.15].

Домінуюча тенденція до погіршення якості кредитного портфеля, зниження надходжень від погашення кредитів негативно впливає на рівень ліквідності й залишається однією з основних проблем для банківської системи України. Як свідчить світовий досвід, для зменшення негативного впливу фінансової кризи та недопущення зростання ризиків у діяльності банків важливу роль відіграють антикризові заходи, підтримка банків державою.

Отже, банківська криза пройшла низку логічних етапів, для кожного з яких були характерні певні риси та конкретні дії влади задля розв'язання ключових проблем. Хоча для забезпечення належного рівня ліквідності, збільшення кредитування економіки та підтримки банків проводилася гнучка політика рефінансування з вдосконаленням відповідних механізмів, знижувалась облікова ставка, на жаль, ці заходи не дали очікуваного результату.

Як бачимо, під час банківської кризи кредитування економіки дещо загальмувалося. Уряду не вдалося відновити обсяги кредитування економіки на рівні, достатньому для підтримування процесів відновлення економічного зростання. Дії Національного банку були обмежені необхідністю виконання закону про бюджет у частині фінансування його дефіциту.

Реальністю сьогодення є те, що комерційні банки України не можуть конкурувати з іноземними банками щодо кредитних операцій, оскільки ставка рефінансування надзвичайно висока. З огляду на це необхідно переглянути її в бік зниження. Завищена ставка рефінансування швидше формує спекулятивний капітал.

Сьогодні деякі фахівці вважають, що фінансова криза, а разом з нею і банківська, в Україні поглиблюватиметься, адже не ліквідовано причини її виникнення, зокрема зберігається зорієнтованість національної економіки на іноземну валюту. Для подолання кризи необхідно створювати свою, незалежну, фінансову систему, яка орієнтувалася б на гривню і внутрішній кредитний потенціал. А загальна економічна політика повинна поступово змінювати свою спрямованість від антикризової до інноваційної.

Для розв'язання окреслених проблем потрібен комплексний підхід щодо використання різних інструментів фінансової і кредитної політики, а також низка заходів, націлених на зменшення залежності реальної економіки від впливу негативних зовнішніх факторів. Серед таких заходів – уведення тимчасового валютного контролю, обмеження вивезення капіталу тощо. До того ж фінансова система повинна будуватися на принципі відповідності фінансової політики макроекономічним умовам.

Висновки. Отже, функціонування банківської системи в умовах кризи характеризується зростанням ризику ліквідності, валютного, кредитного та інших ризиків унаслідок значного відливу коштів клієнтів; обмеженими можливостями щодо кредитування економіки та залучення коштів на міжбанківському й зовнішніх фінансових ринках тощо.

Для подолання кризових явищ у банківській системі України необхідні: проведення обґрунтованої внутрішньої макроекономічної та зовнішньоекономічної політики; якнайшвидше розв'язання проблем реструктуризації та рекапіталізації банків; ліквідація (мінімізація) існуючих розривів між активами і зобов'язаннями банківських інститутів; гарантування міжбанківських кредитів, кредитів для малого й середнього бізнесу та надання підтримки компаніям, які не можуть залучити необхідне фінансування через проблеми у банківському секторі; зниження нормативів мінімальних резервних вимог для комерційних банків; субсидування банкам процентних ставок по кредитах громадянам на придбання

вітчизняних товарів; розробка й реалізація ефективної антиінфляційної та антидевальваційної політики; збільшення розміру державних гарантій на банківські вклади; введення тимчасових адміністрацій і кураторів у банківських установах; підвищення фінансової дисципліни, дієвості банківського нагляду і внутрішнього контролю із банках.

Список літератури

1. Версаль Н.І., Кирій В.П. Особливості формування банками ресурсів із використанням боргових цінних паперів в умовах фінансової кризи // *Фінанси України*. – 2009. – №10. – С. 71–84.
2. Национальный доклад. Риски финансового кризиса в России: факторы, сценарии и политика противодействия. – М., Фінакадемія, 2008. – С. 7.
3. Рудый К. В. Финансовме кризисы: теория, история, политика. – М., "Новое знание", 2003. – С. 70–71.
4. Барановський О. Банківські кризи: сутність, фактори виникнення та особливості прояву // *Економіка України*. – 2010. – №2. – С. 34–48.
5. Савостьяненко М.Б. Інвестиційні проекти міжнародних фінансових організацій в Україні // *Наукові праці НДФІ*. – 2008. – № 1. – С. 128–137.
6. Міщенко В. І., Граділь А.І. Удосконалення управління проблемними активами банків // *Фінанси України*. – 2009. – № 10. – С. 43–51.
7. Прядко В.В., Островська Н.С. Кредитний потенціал комерційних банків у період економічної кризи // *Фінанси України*. – 2009. – №11. – С. 73–77.
8. Карчева Г. Особливості функціонування банківської системи України в умовах фінансово-економічної кризи // *Вісник Національного банку України*. – 2009. – №11. – С. 11–17.

Одержано 02.04.10

УДК 621.795

А.А.Почтар, студ. гр. СІ 08-2, О.М.Гавриленко, викл.

Кіровоградський національний технічний університет

"Vір - неологізми" англійської мови ХХІ століття

У статті проаналізовано інновації англійської мови останніх років, авторами яких вважаються американські державні і політичні діячі. Результати вербокративної діяльності "VIP- персон" пов'язані з "антитерористичними" війнами ХХІ століття. Трагічні події 11 вересня 2001 року та їх наслідки, особливо оголошена Америкою "війна з тероризмом", знайшли глибокий відбиток у словниковому складі англійської мови. Крім того, ці події і пов'язані з ними явища громадського життя Америки й інших країн перетворилися на один із тих макросоціальних чинників, що справляють сьогодні значний вплив на процес поповнення словникового складу англійської мови, особливо його американського варіанта. Дуже помітною під час боротьби з тероризмом стає "вербокративна", словотворча діяльність державних і політичних діячів (або їх "спіч-райтерів"). Виділяються, насамперед, нові слова і фрази в промовах і виступах президента США Джорджа Буша молодшого, які одержали назву "бушизмів" – bushisms. Так, зворот axis of evil було введено Д. Бушем в одній із своїх промов (так званої axis of evil speech) на початку 2002 року для позначення